

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M Ě N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého nám. 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 7. 2009, č. j. ÚOHS-R38/2009/VZ-8529/2009/310-Asc,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 7. 2009, č. j. ÚOHS-R38/2009/VZ-8529/2009/310-Asc, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou včas domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 7. 2009, č. j. ÚOHS-R38/2009/VZ-8529/2009/310-Asc, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 6. 3. 2009, č. j. S279/2008/VZ-2800/2009/510/MCh.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2009 předseda žalovaného zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2009, kterým žalovaný rozhodl, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky „Facility Management služeb pro objekt Ministerstva zdravotnictví ČR“

nedodržel postup stanovený § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), tím, že stanovil pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky dílčí hodnotící kritéria hodnocení „výše nabídkové ceny“ a „program snížení nákladů“ tak, že nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy (výrok I.);

nedodržel postup stanovený § 78 odst. 6 a § 6 ZVZ, neboť nestanovil určitým způsobem dílčí hodnotící kritérium „smluvní a sankční závazky a podmínky záruky“, čímž porušil zásadu transparentnosti zadávacího řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy (výrok II.);

nesplnil povinnost stanovenou v § 80 odst. 1 ZVZ, tím, že do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek neuvedl u dílčího hodnotícího kritéria „smluvní a sankční závazky a podmínky záruky“ údaj o tom, jak nabídky byly hodnoceny, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy (výrok III.).

Jako opatření k nápravě z důvodů uvedených ve výroku I. a II. žalovaný podle § 118 ZVZ zrušil zadání veřejné zakázky (výrok IV.) a podle § 119 odst. 2 ZVZ uložil žalobci uhradit náklady řízení ve výši 30 000,-Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce předně namítá, že žalovaný zcela pominul základní zásady správního řízení a v napadených rozhodnutích uvedl spoustu úvah, které nejsou podloženy žádnými fakty. Žalobce dále poukazuje na to, že je organizační složkou státu a je tak povinen při hospodaření respektovat zákon č. 218/2000 Sb. Má za to, že je výlučně v jeho pravomoci zvolit si hodnotící kritéria a žalovaný není oprávněn přezkoumávat úvahy hodnotící komise (odkazuje k tomu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 A 9/2002 a 5 As 60/2006). Žalobce poukazuje na to, že žalovaný souhlasí s tím, že ZVZ rozdělí ceny do více hodnotících kritérií výslovně nezakazuje. Pokud se pak odvolává na smysl zákona a základní zásady, jedná se o abstraktní úvahy nemající právní váhu, k nimž je problematické argumentovat.

Žalobce má za to, že byl oprávněn stanovit dílčí hodnotící kritérium „program snížení nákladů“, a to v souladu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť stanovení takového kritéria žádný zákon nezakazuje. Toto kritérium směřuje k závazku uchazeče snížit finanční prostředky vynakládané zadavatelem na předmět zadávacího řízení v budoucnu. Výše nabídkové ceny je ukazatelem platným v okamžiku uzavření smlouvy. Závazek jejího snížení v průběhu účinnosti smlouvy

není nic jiného, než ujednání ve smlouvě o podmínkách, stejně jako např. inflační doložka v nájemní smlouvě (ovšem s opačným důsledkem). Bylo přitom na uchazečích, jaký způsob úspory nákladů ve svých nabídkách navrhnou (např. úsporu optimalizací procesů nebo zjednodušením činností či úsporou nákladů). Pokud by žalobce měl hodnotit výši nabídkové ceny, musel by stanovit hodnotící kritérium tak, že bude hodnotit výši navržené ceny např. za 3 roky. Tím by však porušil řadu právních předpisů. O určitosti tohoto kritéria podle žalobce svědčí skutečnost, že obdržel 8 nabídek, žádný z uchazečů nevyžadoval doplňující informace ke způsobu hodnocení nabídek ani nepodal námítky proti rozhodnutí žalobce. Žalobce dále namítá, že žalovaný neuvádí, v čem spatřuje žalobcem stanovené parametry, které byly předmětem hodnocení (nejvýhodnější smluvní podmínky, sankční ustanovení, podmínky provádění záručních prací), diskriminační nebo netransparentní. Tuto část rozhodnutí tedy považuje žalobce za nepřezkoumatelnou. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že se žalovaný odvolává na „smysl zákona“. Podle jeho názoru musí žalovaný závěry v rozhodnutí opírat toliko o „zákon a právní předpisy“.

Žalobce poukazuje též na to, že žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu. Podle žalobce měl předseda žalovaného učinit opatření proti nečinnosti bez ohledu na to, zda na nečinnost žalovaného žalobce, jakožto účastník správního řízení, upozorňoval. V daném případě se tak nestalo a svoji nečinností tak žalovaný porušil čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí předsedy žalovaného, jakož i rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Na svých názorech obsažených v napadených rozhodnutích setrval a na odůvodnění těchto rozhodnutí odkázal. Upozornil dále na to, že svým postupem nevstupoval do úvah o vhodnosti výběru jednotlivých nabídek, ale toliko posuzoval zákonnost zvolených kritérií, jak mu umožňuje ZVZ. Žalovaný z hlediska posuzování obsahu předmětných kritérií v souvislosti s hodnocením nabídkové ceny shledal, že „takto vymezenými kritérii došlo k rozdělení ceny do více hodnotících kritérií, což je zákonem zakázáno“. Předmětná hodnotící kritéria nelze považovat za zákonná z hlediska jejich obsahu, když tato sama o sobě nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky a musí být posuzována ve vzájemné souvislosti, což není v souladu se zákonnou úpravou. Navrhl proto žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž poukázal na to, že z § 78 odst. 4 ZVZ nijak nevyplývá zákaz rozdělení nabídkové ceny do více kritérií. Dále některé svoje závěry obsažené v žalobě zopakoval. Napadená rozhodnutí navrhl zrušit a náhradu nákladů řízení nepožadoval. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. Rozhodl přitom bez jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.

Žalobce předně namítá, že žalovaný nevydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené správním řádem a že předseda žalovaného měl učinit opatření proti nečinnosti, aniž by byl žalobce povinen na nečinnost žalovaného upozorňovat. K tomu zdejší soud uvádí, že i kdyby měl žalobce pravdu a žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutí po lhůtě stanovené správním řádem a předseda žalovaného proti jeho nečinnosti nijak nezakročil, nemůže se jednat o skutečnost, která by jakkoli mohla ovlivnit přezkoumatelnost tohoto rozhodnutí nebo zákonnost závěrů v něm obsažených. Případné uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí totiž nemá na obsah napadeného správního rozhodnutí, který je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumáván, žádný vliv. K obraně žalobce před nečinností správního orgánu totiž slouží jiné řízení, a to řízení zakotvené v § 79 a násl. s. ř. s. (žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu). Ani případná důvodnost této námitky tedy nemůže mít žádný vliv na napadené rozhodnutí a soud se jí proto nezabýval.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Není spokojen s tím, že žalovaný odůvodnil svůj závěr o žalobcově porušení ZVZ „ničím nepodloženými úvahami“ a „smyslem zákona“ a že neuvádí, v čem spatřuje žalobcem stanovené parametry, které byly předmětem hodnocení (nejvýhodnější smluvní podmínky, sankční ustanovení, podmínky provádění záručních prací), jako diskriminační nebo netransparentní“. Ani s touto námitkou se však zdejší soud neztotožnil. Žalovaný ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že rozdělení dílčího hodnotícího kritéria „výše nabídkové ceny“ do dvou dílčích kritérií je rozporné se ZVZ, konkrétně s § 6 ZVZ, který zakotvuje základní zásady zadávacího řízení, neboť neumožňuje určité a všem přehledné stanovení celkové výše nabídkové ceny. Podle názoru zdejšího soudu je z popsaného odůvodnění zřejmé, v čem shledává žalovaný i jeho předseda porušení § 78 odst. 1 a 4 ZVZ (v tom, že se dílčí hodnotící kritéria „výše nabídkové ceny“ a „program snížení nákladů“ týkají celkové výše nabídkové ceny a nejedná se tedy o kritéria ekonomické výhodnosti nabídky). Podle žalovaného tedy nebylo kritérium nabídkové ceny stanoveno určitě a tím došlo k porušení zásady transparentnosti. Takové odůvodnění, aniž by zdejší soud posuzoval jeho zákonnost, považuje za dostatečné a přezkoumatelné.

Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl, v čem považoval žalobcem stanovené parametry (nejvýhodnější smluvní podmínky, sankční ustanovení, podmínky provádění záručních prací) diskriminační nebo

netransparentní. V bodě 24. druhostupňového rozhodnutí je totiž uvedeno, že k porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení došlo tím, že zadavatel nespécifikoval, které konkrétní údaje z nabídek uchazečů budou v rámci dílčího hodnotícího kritéria „smluvní a sankční závazky a podmínky záruky“ hodnoceny. Obecné pojmy (smluvní podmínky, sankční podmínky) měly být podle žalovaného blíže definovány např. tak, že mělo být určeno, které konkrétní smluvní podmínky budou považovány za rozhodné. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl rovněž příklady, jak mohl žalobce tato hodnotící kritéria konkretizovat (např. požadavkem na výši smluvní pokuty nebo délku záruční doby). Podle soudu je tak z napadeného rozhodnutí zřejmé, v čem žalovaný spatřuje netransparentnost takto stanovených kritérií (jsou podle něho nedostatečně určité). Aniž by soud posuzoval zákonnost tohoto závěru, nepochybně se jedná o závěr, který je přezkoumatelný.

Odvolává-li se žalovaný na smysl zákona (ZVZ) a zásady na nichž je ZVZ postaven, není to nic nepřipustného ani nezákonného. Takový postup považuje zdejší soud naopak za správný a zákonný, neboť jednotlivá ustanovení ZVZ je třeba vždy vykládat v souladu se smyslem „práva veřejných zakázek“ (a tedy ZVZ), jak ostatně opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (z posledních rozhodnutí viz např. rozsudek ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, www.nssoud.cz). Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

Dále se soud zabýval otázkou, zda žalovaný pochybil, jestliže dospěl k závěru, že žalobce nedodržel postup stanovený § 78 odst. 1 a 4 ZVZ, tím, že stanovil pro zadání veřejné zakázky dílčí hodnotící kritéria „výše nabídkové ceny“ a „program snížení nákladů“ tak, že nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky.

Žalobce tedy prostřednictvím rozhodnutí druhostupňového brojí věcně toliko proti výroku pod bodem I. prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tento bod výroku odůvodnil tím, že žalobce popsáním postupem rozdělil dílčí hodnotící kritérium „výše nabídkové ceny“ do dvou dílčích hodnotících kritérií, což je rozporné se základními zásadami podle § 6 ZVZ. Každá nabídka musí obsahovat cenu za splnění celého rozsahu veřejné zakázky, což v daném případě naplněno nebylo. Dílčí hodnotící kritérium „program snížení nákladů“ podle žalovaného nevyjadřovalo ekonomickou výhodnost nabídky, nýbrž bylo pouze částí celkové nabídkové ceny a společně s dílčím hodnotícím kritériem „výše nabídkové ceny“ tvoří jeden celek. Takto zvolený způsob hodnocení neumožňuje podle žalovaného určitě a všem přehledně stanovení celkové výše nabídkové ceny za předmět plnění a není tak souladný se ZVZ.

Ze zadávací dokumentace pak vyplynulo, že „zadavatel předpokládá spolupráci s vítězem veřejné zakázky na základě smlouvy uzavřené na dobu určitou 4 let“ (bod 4.1). Nabídková cena měla být podle bodu 6.1 zadávací dokumentace zpracována jako cena za jeden rok plnění. Celková nabídková cena měla být stanovena podle pokynů zadávací dokumentace a měla být stanovena jako cena konečná. Do přílohy nabídky má uchazeč taxativně vyjmenovat případy, ve kterých bude možné změnit některou ze složek nabídkové ceny (navýšit nebo ponížít) a zároveň má navrhnout mechanismus, kterým bude moci být nabídková cena měněna. Podle bodu 11.1 zadávací

dokumentace bude hodnocení nabídek provedeno podle kritéria ekonomické výhodnosti bodovací metodou. Bod 11.2 zadávací dokumentace stanovil dílčí kritéria pro přidělení zakázky a jejich váhu: Výše nabídkové ceny – váha 70%, Program snížení nákladů – výše garantovaného závazku – 15%, Smluvní a sankční závazky – 15%. K výši nabídkové ceny je zde uvedeno, že bude nejlépe hodnocena nabídka s nejnižší nabídkovou cenou. K programu snížení nákladů zde žalobce uvedl, že nejlépe bude hodnocena nabídka s nejvyšším smluvně garantovaným procentem meziročního snížení celkové ceny při nezměněném rozsahu zadání. Ke smluvním a sankčním závazkům pak zadávací dokumentace sdělovala, že nejlépe bude hodnocena nabídka obsahující podmínky s nejvyšší jistotou pro zadavatele (nejvýhodnější smluvní podmínky, sankční ustanovení, podmínky provádění záručních prací).

Ustanovení § 6 ZVZ ukládá zadavateli povinnost při postupu podle ZVZ dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákaz diskriminace.

Podle § 78 odst. 1 ZVZ je základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky (dále jen "základní hodnotící kritérium") buď ekonomická výhodnost nabídky nebo nejnižší nabídková cena (vyjma soutěžního dialogu, kdy je základním hodnotícím kritériem pouze ekonomická výhodnost nabídky; § 78 odst. 2 ZVZ).

V souladu s § 78 odst. 3 ZVZ zadavatel zvolí základní hodnotící kritérium podle druhu a složitosti veřejné zakázky a uvede je v oznámení nebo výzvě o zahájení zadávacího řízení. Odstavec 4 tohoto ustanovení pak stanoví, že rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, určí vždy dílčí hodnotící kritéria. Dílčí hodnotící kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky a mohou jimi být vedle nabídkové ceny zejména kvalita, technická úroveň nabízeného plnění, estetické a funkční vlastnosti, vlastnosti plnění z hlediska vlivu na životní prostředí, provozní náklady, návratnost nákladů, záruční a pozáruční servis, zabezpečení dodávek, dodací lhůta nebo lhůta pro dokončení.

Podle § 79 odst. 1 ZVZ provede hodnocení nabídek hodnotící komise podle hodnotících kritérií uvedených v dokumentech podle § 78 odst. 6 ZVZ (tj. v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, v zadávací dokumentaci, ve výzvě k podání nabídky v užším řízení či v jednacím řízení bez uveřejnění nebo ve výzvě k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, popř. ve výzvě k potvrzení zájmu o účast nebo v dokumentaci soutěžního dialogu). Je-li základním hodnotícím kritériem ekonomická výhodnost nabídky, je hodnotící komise povinna hodnotit nabídky a stanovit jejich pořadí podle jednotlivých dílčích hodnotících kritérií a jejich vah.

Při hodnocení nabídkové ceny je rozhodná její výše bez daně z přidané hodnoty, nestanoví-li zadavatel v zadávacích podmínkách jinak (§ 79 odst. 2 ZVZ).

Je to tedy zadavatel, kdo je oprávněn zvolit základní hodnotící kritérium (§ 78 odst. 3 ZVZ). V případě, že zadavatel dospěje k závěru, že s ohledem na druh a složitost veřejné zakázky zvolí základní hodnotící kritérium ekonomické výhodnosti

nabídky, je opět na něm volba dílčích kritérií, podle nichž bude ekonomická výhodnost nabídky posuzována (§ 78 odst. 4 ZVZ). Zadavatel je zde omezen toliko tím, že jedním z dílčích hodnotících kritérií musí být i nabídková cena. ZVZ nestanoví množství dílčích hodnotících kritérií, která musí zadavatel stanovit, nicméně z logiky věci je zřejmé, že se musí jednat nejméně o dvě dílčí kritéria (vedle nabídkové ceny tedy musí zadavatel určit alespoň jedno dílčí kritérium další). ZVZ rovněž nestanoví (a ostatně tak s ohledem na rozmanité potřeby zadavatelů a různost veřejných zakázek stanovit ani nemůže) vyčerpávající katalog dílčích hodnotících kritérií, která by připadala v úvahu. Ustanovení § 78 odst. 4 ZVZ toliko konstatuje, že se dílčí hodnotící kritéria musí vztahovat k nabízenému plnění a následně uvádí demonstrativní výčet některých z nich. ZVZ tedy umožňuje, aby zadavatel volbou dílčích hodnotících kritérií reagoval na své vlastní potřeby a představy o předmětu veřejné zakázky a podmínkách její realizace. Zadavatel je při volbě dílčích hodnotících kritérií omezen (vedle povinného kritéria nabídkové ceny) také základními zásadami podle § 6 ZVZ. Musí se tedy jednat o kritéria určitá (musí být zřejmé, co zadavatel zamýšlí preferovat), jednoznačná (nesmějí připouštět dvojí výklad), nediskriminační a schopná být předmětem hodnocení. Zakázanými jsou kritéria neurčitá, vágní či nejednoznačná nebo objektivně nehodnotitelná.

V daném případě žalobce stanovil dílčí hodnotící kritéria tři: 1. Výši nabídkové ceny, 2. Program snížení nákladů – výše garantovaného závazku a 3. Smluvní a sankční závazky. K výši nabídkové ceny, která měla být podle bodu 6.1 zadávací dokumentace zpracována jako cena za jeden rok plnění, bylo v zadávací dokumentaci uvedeno, že bude nejlépe hodnocena nabídka s nejnižší nabídkovou cenou. K programu snížení nákladů bylo v zadávací dokumentaci uvedeno, že nejlépe bude hodnocena nabídka s nejvyšším smluvně garantovaným procentem meziročního snížení celkové ceny při nezměněném rozsahu zadání.

Pokud žalovaný dovedl, že se první dvě kritéria („výše nabídkové ceny“ a „program snížení nákladů“) vztahují k celkové nabídkové ceně (tj. nabídkové ceně za celou dobu trvání zakázky), je třeba s ním souhlasit. Doba trvání veřejné zakázky měla být čtyři roky. Dílčí kritérium 1. (výše nabídkové ceny) požadovalo uvedení nabídkové ceny na jeden rok plnění a dílčí kritérium 2. (program snížení nákladů) požadovalo uvedení garantovaného procentního meziročního snížení celkové ceny. Soud souhlasí se žalovaným, že obě tato kritéria bylo lze spojit v kritérium jedno, a to právě kritérium „nabídkové ceny za celou dobu trvání zakázky“, tj. za čtyři roky. Právě částka odpovídající nabídkové ceně zakázky za 4 roky jejího trvání totiž plyne z prvních dvou kritérií.

Jestliže však žalovaný dovozuje, že se tímto postupem žalobce dopustil porušení § 78 odst. 1 a 4 ZVZ, neboť tato kritéria nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky, nelze s ním souhlasit. Stejně tak s ním nelze souhlasit v tom, že rozdělení nabídkové ceny do více hodnotících kritérií je zákonem zakázáno. Podle názoru soudu ZVZ žádný takový zákaz neobsahuje a ani z něho bez dalšího neplyne. Ekonomická výhodnost nabídky je pak posuzována tak, že je nabídka hodnocena nikoli pouze na

základě kritéria nabídkové ceny, ale též na základě kritéria, případně kritérií dalších. Tak tomu také v daném případě bylo.

Jak je již výše uvedeno, ZVZ ve vztahu k určení dílčích hodnotících kritérií stanovuje požadavek, aby se tato hodnotící kritéria vztahovala k předmětu plnění, aby bylo jedním z dílčích hodnotících kritérií kritérium nabídkové ceny a aby byla kritéria stanovena v souladu se základními zásadami zakotvenými v § 6 ZVZ, tj. v souladu se zásadou transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

V daném případě se všechna tři dílčí hodnotící kritéria k předmětu plnění vztahovala a dílčí kritérium nabídkové ceny zde obsaženo bylo. Soud přitom nespátřuje nic protizákonného v tom, že žalobce *de facto* rozdělil celkovou nabídkovou cenu do dvou dílčích hodnotících kritérií (kritérium 1. požadovalo uvedení nabídkové ceny na jeden rok plnění a kritérium 2. požadovalo uvedení případných meziročních slev z této roční nabídkové ceny). Z obou těchto kritérií totiž bylo lze snadno zjistit celkovou nabídkovou cenu zakázky. Z kritéria jednoho měla plynout cena roční a z kritéria druhého případná meziroční sleva této ceny v dalších letech plnění zakázky. Takto stanovená kritéria považuje soud v rozporu se žalovaným za určitá, jednoznačná a nijak ZVZ ani zásadám, na nichž je zadávací řízení postaveno, neodporující. Je z nich totiž zcela zřejmý žalobcův požadavek na obsah nabídky, kterou mají uchazeči o zakázku předložit. Je to přitom žalobce, kdo je jako zadavatel oprávněn dílčí hodnotící kritéria v souladu se ZVZ stanovit. Pokud se rozhodne dílčí hodnotící kritérium celková nabídková cena rozdělit mezi více dílčích hodnotících kritérií a provede to jednoznačně, určitě a nediskriminačně, nevidí soud žádný důvod, proč by měl být takový postup považován za rozporný se ZVZ. Jistě lze souhlasit s tím, že obě kritéria mohla být spojena v kritérium jediné, nicméně pokud tak žalobce neučinil, nezpůsobuje to v daném případě porušení ZVZ, neboť ZVZ takové rozdělení nezapovídá.

Soud přitom nesouhlasí ani s tím, že by stanovená kritéria v daném případě nevyjadřovala ekonomickou výhodnost nabídky. Vedle dvou kritérií, která se vztahovala k nabídkové ceně a *de facto* tedy tvořila kritérium jediné, totiž žalobce stanovil ještě kritérium další (smluvní a sankční závazky). Aniž by se soud zabýval určitostí tohoto kritéria, neboť to není předmětem daného přezkumu (žalobce výrok II. prvostupňového rozhodnutí žalovaného v žalobě nenapadl), je postaveno najisto, že zadavatel stanovil vedle dílčích hodnotících kritérií, která se vztahovala k celkové „výši nabídkové ceny“, ještě dílčí hodnotící kritérium další a nabídky tedy neměly být hodnoceny pouze na základě kritéria nabídkové ceny, ale též na základě kritéria dalšího. Není tedy pochyb o tom, že se jednalo o hodnocení podle kritéria ekonomické výhodnosti nabídky.

Soud tak neshledal, že by ZVZ zakazoval rozdělit kritérium celkové nabídkové ceny do více dílčích kritérií. Nic takového ze ZVZ ani jeho smyslu neplyne. Takové rozdělení podle názoru soudu v daném případě ani nijak neatakovalo základní zásady ZVZ, neboť obě předmětná dílčí kritéria byla určitá, srozumitelná, transparentní a nediskriminační. Pojetí žalovaného v daném případě tak podle zdejšího soudu nebylo

smysluplným naplňováním a vymáháním pravidel pro zadávání veřejných zakázek a jejich smyslu. Právní názor obsažený v napadeném rozhodnutí, resp. ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí, který žalobce zpochybnil, je naopak výsledkem nesprávně mechanické aplikace práva, zbytečně hledající formální překážky pro jeho rozumnou aplikaci.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí předsedy žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost; podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. že žalobce neporušil § 78 odst. 1 a 4 ZVZ tím, že stanovil pro zadání veřejné zakázky dílčí hodnotící kritéria hodnocení „výše nabídkové ceny“ a „program snížení nákladů“. Přestože byl shledán nezákonným toliko výrok pod bodem I. prvostupňového rozhodnutí, předseda žalovaného prvostupňové rozhodnutí potvrdil jako celek a soudu tak nezbylo než zrušit druhostupňové rozhodnutí celé.

Otázku nezbytnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí ponechává zdejší soud na zvážení předsedy žalovaného.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto by mu příslušela náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Žalobce však náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu soudního spisu neshledal, že by žalobci nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly. Vzhledem k tomu soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek podle § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 16. 8. 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová